

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA POMORSKIEGO

Gdańsk, dnia 12 grudnia 2013 r.

Poz. 4540

UCHWAŁA NR 266/G317/P/13 KOLEGIUM REGIONALNEJ IZBY OBRACHUNKOWEJ W GDAŃSKU

z dnia 28 listopada 2013 r.

Działając na podstawie art. 11 ust. 1 pkt 5 i art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 października 1992r. o regionalnych izbach obrachunkowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2012r. poz. 1113), art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz. U. z 2013r. poz. 594 z późn. zm.) oraz art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2010r. Nr 95, poz. 613 z późn. zm.)

– Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Gdańsku po rozpoznaniu uchwały Nr XXXIX/247/13 Rady Miejskiej w Gniewie z dnia 30 października 2013 roku w sprawie określenia wysokości stawek w podatku od nieruchomości

orzeka nieważność § 1 pkt 1) lit. e) tiret pierwsze badanej uchwały.

UZASADNIENIE

W dniu 12 listopada 2013 roku do Regionalnej Izby Obrachunkowej w Gdańsku wpłynęła uchwała Nr XXXIX/247/13 Rady Miejskiej w Gniewie z dnia 30 października 2013 roku w sprawie określenia wysokości stawek w podatku od nieruchomości, zaś w dniu 28 listopada 2013 roku była ona przedmiotem badania Kolegium tutejszej Izby.

W wyniku analizy treści badanej uchwały Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Gdańsku stwierdziło, że Rada Miejska w Gniewie w przedmiotowej uchwale określiła wysokość stawek podatku od nieruchomości dla poszczególnych rodzajów przedmiotów opodatkowania, a w § 1 pkt 1) lit. e) tiret pierwsze badanej uchwały określiła stawkę podatku od nieruchomości od pozostałych budynków lub ich części w następujący sposób:
„- 7,00 zł od 1m2 powierzchni użytkowej za garaże od osób fizycznych.”

Analizując treść powyższych zapisów Kolegium tutejszej Izby uznało, iż postanowienia Rady Miejskiej w Gniewie zawarte w § 1 pkt 1) lit. e) tiret pierwsze badanej uchwały naruszają przepis art. 5 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Zgodnie z przywołanym przepisem rada gminy, przy określaniu wysokości stawek podatku od nieruchomości może różnicować ich wysokość dla poszczególnych rodzajów przedmiotów opodatkowania, uwzględniając przykładowe kryteria wymienione we wskazanym przepisie.

Zdaniem Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Gdańsku brzmienie w/w przepisu nie pozostawia wątpliwości, że różnicowanie wysokości stawek podatku od nieruchomości jest dopuszczalne (w granicach stawek maksymalnych), aczkolwiek tylko ze względu na rodzaj przedmiotu opodatkowania. Co prawda, dotyczące tej kwestii przepisy art. 5 ust. 2 - 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych określają tylko przykładowe kryteria, którymi winna kierować się rada gminy, różnicując stawki podatku od nieruchomości w ramach poszczególnych kategorii przedmiotów opodatkowania, jednakże są to kryteria dające podstawę jedynie do różnicowania wysokości stawek dla poszczególnych budynków, budowli i gruntów co do przedmiotu opodatkowania. Zatem różnicowanie stawek podatku od nieruchomości nie może być zależne od tego, w czym posiadaniu, czy czyją własnością jest dany przedmiot opodatkowania (nieruchomość).

Tymczasem określenie przez Radę Miejską w Gniewie w § 1 pkt 1) lit. e) tiret pierwsze badanej uchwały stawki podatku od nieruchomości ma charakter przedmiotowo-podmiotowy, do czego, w ocenie Kolegium tutejszej Izby, nie jest uprawniona rada gminy w świetle obowiązujących przepisów.

Podobne stanowisko w przedmiotowej kwestii zajął, między innymi, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy w wyroku z dnia 28 września 2010 roku sygn. akt I SA/Bd 674/10 oraz w wyroku z dnia 16 marca 2011 roku sygn. akt I SA/Bd 35/11.

Biorąc powyższe pod uwagę Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Gdańsku postanowiło jak w sentencji.

Na niniejszą uchwałę Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Gdańsku służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia, wnoszona za pośrednictwem tutejszej Izby.

Prezes Regionalnej Izby
Obrachunkowej w Gdańsku

Luiza Budner-Iwanicka